

[Hanne Reintoft.]

den psykosociale rådgivning, der som regel er nødvendig, forbundet med oplæring i antikonception, hvis kvinden skal opnå fuldt at acceptere metoden. Endelig er det helt urimeligt, at det for nogles vedkommende skal være så dyrt. Lad mig dog samtidig sige, at jeg ikke kan gå ind for nogen som helst form for tvang til at anvende antikonception.

Nu har vi her et lovforslag, det er diskuteret mange gange, vi har en betænkning, som alle ved ikke løser problemer. Vi har hørt uendelig mange ord i denne sag, men vi har ingen konstruktive handlinger set. Der er gået flere år. Det er faktisk utilstedeligt, at vi ikke kender vores ansvar og får en ordentlig lovgivning gennemført.

Lene Christensen: Det lovforslag, vi i dag skal tage stilling til, er af så alvorlig karakter, at det kræver hvert enkelt medlems personlige stillingtagen. Vi kan være for, eller vi kan være imod SF-forslaget, men vi må hver især vide, hvorfor vi er det ene eller det andet. Jeg personlig er for det og skal kort redegøre hvorfor.

Jeg er enig med forslagsstillerne, når de siger, at det er klarere og mere etisk at gennemføre en lovgivning, der gør svangerskabsafbrydelse til en personlig afgørelse og ikke et lovforklækningssspørgsmål. Vi lever i en moderne tidsalder, hvor lovgivningen nødvendigvis skulle sakke bagud for udviklingen. I dag må man gå ud fra, at vi vil være i stand til at oplyse kvinderne tilstrækkeligt, så det vil være muligt for den enkelte at træffe afgørelsen, om hun ønsker et barn. Det må ikke være et problem, der tvinger mennesker ud i en situation, hvor de bliver lovovertrædere.

Man har gennem de sidste 12 år vidst, at ca. 230.000 illegale aborter har fundet sted, og dermed har der altså været lige så mange lovovertrædere. Det har man accepteret, idet der ikke har været tale om at straffe disse kvinder.

I betænkningen har jeg bl. a. hæftet

mig ved, at overlæge Hoffmeyer som udvalgets mindretal siger, at antikonception og abort tjener samme funktion, men jeg finder det uanstændigt, hvis modstandere af fri abort bruger som argument, at kvinderne vil bruge abort som prævention.

Endvidere finder jeg det ydmygende, at en kvinde, der søger legal abort i dag, skal stå til regnskab for sit privatliv over for læger, rådgivere og institutioner. Lige meget med hvor stor forståelse ansøgeren mødes, er hun stadig ansøger om lov til at råde over sit eget legeme.

Har man læst betænkningen afgivet af udvalget, kan man efter min mening ikke længere være i tvivl om, at adgang til fri abort er det mest menneskelige over for kvinden, og hvis vi vil påberåbe os, at vi ønsker at tage hensyn til barnets tarv, kan vi ikke acceptere, at utallige børn sættes i verden uden social og økonomisk sikkerhed og uden at være ønskede.

Til slut vil jeg gerne citere tidligere medlem af dette ting fru Viola Nørlov fra debatten den 24. februar 1967. Hun sagde:

„Vi vil derfor gå ind for bedre oplysning om og adgang til forebyggende midler. Min personlige mening er, at disse midler i stort omfang bør være gratis. Selv om udgiften let kan klares af den, der har en god indtægt, kan det nok knibe for arbejdsmandens kone, der allerede har nogle børn i forvejen, at få penge til pessar, spiral eller piller. Man kunne måske her lade sygekassegrænsen være afgørende. Det virker jo noget mærkeligt, at Danmark er med til at skaffe kvinderne i u-landene gratis spiral, men lader danske kvinder sejle deres egen sø.“

Jeg vil gerne gøre disse ord til mine og tilføje, at foruden arbejdsmandens kone er det også en økonomisk belastning for en stor del af de unge. Jeg beklager, at socialministeren ikke er til stede — man skulle tro, at det måtte være af interesse netop for socialministeren, da vi har omtalt mødrehjælpen så meget i dag — men jeg vil tro, at det er muligt at få justitsministeren til at over-